

služebního poměru žalobcova, nevyplývalo by z něho, že nějaký správní úřad byl podle § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n. nebo podle § 151 platového zákona povolán, aby rozhodoval jako příslušný správní úřad o opravě nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů žalobcových, neboť není tu zákonný předpis stanovící příslušnost nějakého správního úřadu k rozhodnutí o soukromoprávním nároku ve smyly § 105 ústavní listiny. V poměru mezi žalobcem a žalovanou zemí jde totiž jen o úpravu služebních a platových poměrů žalobcových podle § 25 zák. č. 20/1861 ř. z., § 1 zák. č. 280/1920 Sb. z. a n., po případě § 30, odst. 2, § 53 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. a § 212 platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n., tudíž o projevy žalované jako druhé smluvní strany, t. j. zaměstnavatelky žalobcovy a o projevy vlády jako orgánu projevy tu schvalujícího, nikoli však o projevy mající moc zákona neb o projevy zákonu ústavně na roveň postavené, jimiž by jediné mohla býti odůvodněna příslušnost správního úřadu k rozhodování o nějakém soukromoprávním nároku. Podle podstaty uvedených projevů nejde ovšem ani o akty, které by byly autoritativním výrokem úřadů správních povoláných podle zákonů o tom vydaných k rozhodování o nárocích soukromoprávních (§ 105 ú. 1.). Proto není tu ani nijakého orgánu žalované ani nijakého orgánu státního, který by býval povolán podle § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n. nebo podle § 151 platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. k opravě dekretu ze dne 26. listopadu 1928 žalobci vydaného a nemohlo výrokem nějakého správního úřadu vůbec dojíti podle právě vzpomenutých zákonných ustanovení k jeho změně nebo zrušení. Odůvodňuje-li odvolací soud žalobní nárok jen tím, že dekret ze dne 26. listopadu 1928 nebyl ve lhůtě k tomu v § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n. stanovené opraven nebo zrušen a že jest proto právním důvodem žalobního nároku, nelze jeho právní názor schváliti, nýbrž je uznati správnou výtku dovolatelčinu, že se odvolací soud měl obíratí otázkou platnosti dekretu, jeho závazností a jeho obsahem, jak se toho žalovaná domáhala již v odvolání. Pro svůj mylný právní názor se odvolací soud těmito otázkami nezabýval, ačkoliv k tomu odvolání žalované dávalo podnět, a neučinil ani potřebná zjištění, podle kterých by o právním podkladu žalobního nároku mohlo býti rozhodnuto dovolacím soudem. Byl proto podle § 35, odst. 2, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. napadený rozsudek zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu, aby se obíral námitkami, jež žalovaná uvedla v odvolání proti žalobnímu nároku.

Čís. 17201.

Rozhodování v řízení nesporném o věcech upravených opatrovníckými zákony č. 49/1874 a č. 111/1877 ř. z. přísluší samosoudci.

Zákon č. 49/1874 ř. z. má na mysli pouze právní subjekty, které jsou podrobeny jeho jurisdikci. Má-li dlužník své sídlo mimo oblast platnosti tuzemského práva, přísluší zřízení opatrovníka orgánu povolánému k tomu podle práva platného ve státě dlužníka. Jestliže však podle příslušného cizího práva nelze se domáhati ochrany společných

zájmů majitelů dílčích dlužních úpisů společným opatrovníkem, ustanoveným v příslušném cizím státě, a není ani mezistátní smluvní úpravy co do hájení práv majitelů dílčích dluhopisů, může tuzemský soud pro majitele dílčích dlužních úpisů podlehlající tuzemskému právu s účinkem pro oblast tohoto práva ustanoviti opatrovníka k hájení jejich společných práv.

Příčinu k zřízení opatrovníka mohou zavdati jak zájmy majitelů dílčích dlužních úpisů, tak i hospodářské a právní zájmy dlužníka.

Ustanovení § 17 zák. č. 49/1874 ř. z. se vztahuje pouze na tuzemský stát a tuzemské veřejnoprávní korporace v něm uvedené.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1939, R I 1542/38.)

Soud první stolice (samosoudce krajského soudu civilního v P.) 1. ustanovil na návrh Dr. Zdeňka M., majitele dlužních úpisů 7% zaručené zlaté půjčky královské rumunské monopolní pokladny z r. 1929 (Cassa Autonoma a Monopolurilor Regatului Romaniei), Dr. Julia H., advokáta v P., opatrovníkem k hájení práv československých majitelů řečených dlužních úpisů, zejména k vymáhání již splatných částek kuponových i v budoucnosti k splatnosti dospívajících, a 2. rozhodl, že se okruh majitelů oněch dlužních úpisů, na které se vztahuje opatrovníká péče, určuje dnem 16. června 1937 jako dnem prvního návrhu na ustanovení opatrovníka, kterým byl ustanoven Dr. Karel F., advokát v P., jenž poté zemřel, a že jsou tudíž opatrovanci českoslovenští příslušníci vůbec, jakož i ti majitelé dlužních úpisů, kteří mohou dokázat, že byli toho dne držiteli uvedených titrů a že téhož dne měli své řádné bydliště v republice Československé. Rekursní soud zrušil k rekursu Václava S. a Matyldy D. napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, aby dále o věci jednal a znova rozhodl. Důvodů: Nelze souhlasiti s výtkou zmatečnosti, která se uplatňuje proto, že bylo rozhodnuto samosoudcem, ač mělo býti rozhodnuto senátem. Z ustanovení čl. II zák. č. 130/1930 a § 3 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. jasně plyne, že rozhodování v souzené nesporné věci přísluší samosoudci, když ani v zákoně č. 49/1874 ani v zákoně č. 111/1877 ř. z. není výslovně předepsáno, že rozhodování v případech tam uvedených je vyhrazeno senátu. Rovněž neschvaluje rekursní soud názor, že rozhodl soud nepřislušný. Příslušnost soudu dovolaného jest vyvoditi z ustanovení § 2 zák. č. 49/1874 ř. z., podle něhož je příslušný soud sborový, který má plniti povinnosti úřadu opatrovníckého. Podle obsahu dluhopisu pak jest tuzemská platebna Ž. banka v Praze, takže první soud byl příslušný. To, že má býti zřízen kurátor společný a pro jaký okruh držitelů dluhopisů, jest otázkou meritorní, nikoliv formální. Ani další výtky, že nebylo dbáno předpisu § 17 zák. č. 49/1874 ř. z., nepokládá rekursní soud za důvodnou. Právě dotčené ustanovení předpokládá zřízení hypoteky a sdělení listiny, avšak v daném případě nejde o obligace vydané státem, nýbrž jde o královskou rumunskou monopolní pokladnu. Co se týká dalších výtek, jest se především zabývatí otázkou, zda lze zříditi podle zá-

kona č. 49/1874 a 111/1877 ř. z. kuratelu universální, všeobecnou pro všechny držitele dluhopisů, či zda lze zřídití opatrovnictví jen pro určitý okruh takovýchto držitelů. V té příčině nebyla věc podle názoru rekursního soudu náležitě vyšetřena, takže nelze dosud zcela bezpečně odpověděti na onu otázku. Bude třeba, aby bylo zjištěno, zda jednotlivé státy upravily odděleně a samostatně otázku hájení práv držitelů dluhopisů — svých příslušníků. Podle obsahu spisů se navrhovatel Dr. Zdeněk M. zmiňuje o tom, že majitelé rakouské a švýcarské tranche sjednali pravoplatné dohody s dlužnicí, a bude tudíž záhodno, aby správnost jeho tvrzení byla vyšetřena a aby zároveň obdobným způsobem bylo osvědčeno, zda i v jiných státech a kterých k dohodě takové došlo. Bude-li tomu tak, pak ovšem by nic nebránilo, aby návrhu navrhovatelově bylo vyhověno, neboť pak by se zřízení universálního opatrovníka stalo nemožným. Konečně nelze přehlédnouti, že by bylo stěží možno podřídití opatření soudu první stolice i účastníky mimo náš státní obvod. Aby pak mohl býti dále stanoven okruh majitelů dluhopisů, bude záhodno, aby bylo dále zjištěno, kdo má právo resp. možnost inkasa kuponů rumunské půjčky, resp. komu jest možnost taková vyhrazena. Rovněž bude třeba, aby soud první stolice vyšetřil, zda jest správné tvrzení, že příslušná částka na zaplacení kuponů půjčky z roku 1929 splatných do konce roku 1936 jest složena u Z. banky v P. a že částky za kupony půjčky splatné v r. 1937—1938 jsou v clearingovém řízení placeny u Rumunské národní banky a že mají býti sem převedeny a majitelům dluhopisů vyplaceny. Kdyby tomu tak bylo, nebylo by třeba a ani dovoleno zřizovati kuratelu, neboť pak by nebylo možno mluvití o tom, že majitelé dluhopisů trpí škodu na svých právech a že práva jejich jsou zastavena (§ 1 zák. č. 49/1874 ř. z.). Konečně bude záhodno zjistiti, zda organizace majitelů cenných papírů zahrnuje v sobě i majitele dlužních úpisů rumunské půjčky, t. j. »Svaz československých majitelů cenných papírů se sídlem v P.« a další okolnosti, o nichž se zmiňuje rekurs. Za vyličeného stavu věci nelze tudíž o návrhu spolehlivě rozhodnouti a bylo proto vysloveno, jak svrchu uvedeno.

Nejvyšší soud k dovolacím rekursům podaným Václavem S. a Královskou rumunskou monopolní pokladnou v Bukurešti obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Na prvním místě nutno vyřídití některé formálněprávní otázky a námítky.

Je to především otázka zmatečnosti, kterou dovolací stěžovatel Václav S. dovozuje z toho, že rozhodoval samosoudce místo senátu a že prý tudíž soud nebyl náležitě obsazen. Stanovisko, jež tu zaujal rekursní soud, jest však uznati za správné. Právem tu soud poukazuje k úpravě § 7 j. n. zákonem č. 130/1930 Sb. z. a n. Význam právě uvedeného zákona ve spojení s předpisem § 3 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. vysvitne z důvodů uvedených v posudku nejvyššího soudu ze dne 30. května 1932, Pres 705/32, uveřejněném na str. 117 Věstníku min. spravedlnosti

jako sdělení pod č. 40/32. Z odůvodnění onoho, k němuž se dovolací soud připojuje, jde najevo, že by v otázce obsazení soudu nebylo rozhodující ani znění zákonů č. 49/1874 nebo č. 111/1877 ř. z., když jde zřejmě o řízení nesporné. Dovolací stěžovatel neprávem tu odkazuje na §§ 6 nebo 10 správně 11 zák. č. 111/1877 ř. z.; otázka obsazení soudu skutečně tu výslovně řešena nebyla. Díkce těchto právních předpisů se neuchyluje nikterak od jiných zákonných předpisů pro jiné obory nesporného soudnictví, vydaných se zřetelem na formálněprávní předpisy, jež tehdy platily pro nesporné řízení u krajských soudů. Jak bylo postupováno u jiných soudů a v jiných věcech, nepadá na váhu právě tak jako nerozhodují ani hodnoty majetkové, o kterých se má v řízení pojednávat a rozhodovati.

Další formálněprávní otázkou je otázka příslušnosti soupu prvé stolice. Po té stránce opírá dovolací stěžovatel své námitky vlastně jen o to, že prý věcně nejde o společnou kuratelu, jak ji má na mysli zákon č. 49/1874 ř. z., nýbrž o nějakou, podle jeho názoru nepřipustnou kuratelu dílčí, takže prý by měly v otázce příslušnosti význam předpisy § 83 a) j. n.

Jde tu tedy již o námitky věcné, jichž se týkají další vývody, v nichž se dovolací stěžovatel snaží dovoditi, že v souzeném případě nejde o veškerenstvo majitelů, tudíž o zájmy společné všem majitelům dílčích dlužních úpisů, že k ochraně společných zájmů byl již zřízen opatrovník v Rakousku, že vymezení oněch majitelů, na které se má zdejší opatrovnictví vztahovati, není dosti určité a že rozlišování mezi nimi není v souhlasu se zákonem; dále že by se opatrovnictví mohlo dotýkati také práv a zájmů osob mimo zdejší státní obvod a že by nemohlo vésti k cíli, protože by práva nemohla býti uplatněna s úspěchem ani proti Královské rumunské monopolní pokladně, ani proti rumunskému státu, který prý je vlastním dlužníkem a který se tuzemské jurisdikci nepodrobil.

Jest uvážiti, že všechny uvedené námitky dovolacího stěžovatele vedly by důsledně k rekursnímu návrhu na změnu usnesení prvního soudu v tom smyslu, aby byl návrh na zřízení opatrovníka odmítnut nebo z věcných důvodů, zamítnut, a že by se totéž musilo obdobně projevit také v návrhu dovolacího rekursu. A tu nelze nechat bez povšimnutí, že nic takového se v oněch návrzích nežádá, nýbrž že se tam stěžovatel zcela všeobecně domáhá zrušení anebo vrácení věci soudu nižší stolice k doplnění a vydání nového usnesení, pokud se týká ediktu zákonu odpovídajícího, aniž se v návrhu naznačuje, jaké vyřízení stěžovatel sám považuje za správné podle zákona a podle svého výkladu. Dovolací stěžovatel sám se nikterak netají tím, že zřízení opatrovníka v souzeném případě pokládá za žádoucí, naznačuje však, že by k takovému opatření nestačily předpisy dosavadní a že mu jde více nebo méně o řešení některých pochybných otázek, jež pokládá za zásadní.

Stejně jako k dovolacímu rekursu tohoto majitele dílčích dlužních úpisů bylo dovolacímu soudu při rozhodnutí věci přihlédnutí také k námitkám, jež byly uplatněny v rekursu Matyldy D., a to také, pokud

k nim snad rekursní soud ve svém zrušovacím usnesení nepřihlédl. Nelze tu vývody obsažené v rekursu pominouti jen proto, že tato majitelka dovolacího rekursu nepodala, když vysloveným zrušením bylo formálně vyhověno jejímu rekursnímu návrhu.

Podle důvodů obsažených ve zrušovacím usnesení vychází také rekursní soud z názoru, že podle skutkového děje vylíčeného v návrzích na zřízení opatrovníka jde skutečně o takové zájmy do jisté míry všem majitelům dílčích úpisů společné, které vyžadují jednotného řešení a jednotné úpravy, již lze dosíci toliko cestou naznačenou v zákonech č. 49/1874 a č. 111/1877 ř. z. Po té stránce nezavdává podnět k dalším úvahám ani obsah shora uvedených opravných prostředků. Rekursní soud, který návrh ani neodmítl, ani z věcných důvodů nezamítl, připouští zásadně možnost kladného vyřízení a vymezuje si otázku, kterou má řešiti, v tom smyslu, zda jde v souzeném případě o opatrovnictví, jež má býti zřízeno pro všechny držitele dluhopisů, či zda lze zřídit opatrovnictví jen pro určitý okruh takových držitelů. Má však za to, že k rozhodnutí o té otázce pro souzený případ nemá dosti podkladu ve výsledcích dosavadního řízení. Připouští však, že by za určitých podmínek mohlo dojít k zřízení opatrovníka pro určitý okruh zájemců.

Dovolací soud má za to, že o té otázce lze rozhodnouti bez doplnění nařízeného ve zrušovacím usnesení. Ježto pak jde toliko o právní otázky, nic nebrání dovolacímu soudu, aby hledě na obsah opravných prostředků a návrhy v nich obsažené sám učinil ono rozhodnutí ve věci, jež by mohl a měl učiniti rekursní soud, kdyby byl vycházel z právního názoru, který považuje za správný soud dovolací. Podle něho mělo zůstati při vyřízení, jehož se věci dostalo soudem první stolice.

Nemůže býti pochybnosti o tom, že v souzeném případě jde o dílčí dlužní úpisy, jaké má na mysli zákon č. 49/1874 ř. z. v § 1. O významu toho, kdo je dlužníkem nebo může býti dlužníkem takových úpisů, není nic obsaženo ani v tomto paragrafu, ani v § 2 řečeného zákona; netřeba však se zřetelem na zásady mezistátního práva pochybovati o tom, že tu zákon měl na mysli právní subjekty, jež jsou podrobeny jeho jurisdikci. Nejen v otázce, zda a který soud tuzemský je příslušný zřídit opatrovníka, ale i co do hmotněprávních předpokladů takového opatření jsou tu normovány podmínky k zřízení opatrovníka, a to v tuzemsku a tuzemským soudem k obhájení společných zájmů na základě dílčích dlužních úpisů, třeba vydaných mimo oblast platnosti tuzemského práva. Lze tu uvést rozhodnutí č. 1894 a 3712 Sb. n. s., jež se obě týkají dluhopisů vydaných společnostmi, jež měla své sídlo na území republiky rakouské, totiž ve Vídni, z čehož bylo dovoděno, že věcně i místně příslušným k zřízení opatrovníka byl obchodní soud ve Vídni.

Také v souzeném případě jde na straně dlužníků o právní osoby mající své sídlo mimo oblast platnosti tuzemského práva, což platí jak o Královské rumunské monopolní pokladně, tak o rumunském státu, o něž tu jde podle obsahu spisů. Podle uvedené již zásady náležela by kompetence v takové opatrovnické věci tamnějším orgánům, kdyby právě v Rumunsku byly hmotněprávní i formálněprávní předpisy shodné nebo

obdobné se zákonem naším. Podle závazného sdělení ministerstva spravedlnosti tomu však tak není, neboť v Rumunsku není zavedena kuratela k obhájení společných práv majitelů dlužních úpisů, o něž jde, a není tam předpisů, jež by odpovídaly ustanovením zákona č. 49/1874 ř. z.; mimo to však podle téhož sdělení není mezi oběma státy smluvní úprava co do hájení práv držitelů dílčích dluhopisů. Podle toho nebylo by právně možné domáhati se ochrany společných zájmů majitelů dílčích dlužních úpisů vůbec a ovšem ani tuzemských majitelů společným opatrovníkem ustanoveným v Rumunsku. Tento stav věci však podle názoru dovolacího soudu nikterak nevylučuje možnost použití k obhájení společných zájmů takových majitelů, kteří podléhají tuzemským zákonům (necht' již podle svého osobního statutu, nebo podle zásady platné pro nároky a práva jako věci movité), a to s účinkem pro oblast tuzemského práva, právě ustanovení tuzemského práva, jež k obhájení takových zájmů dává dostatečný podklad, když se tím nikterak nezasahuje do kompetence úřadů státu, o něž by tu jinak, kdyby takovou úpravu právní měl, šlo. Jen stav rumunského zákonodárství má tu význam a podle názoru dovolacího soudu nerozhoduje, zda snad, a v jakém rozsahu bylo zřízeno opatrovnictví v jiných státech, anebo co v nich bylo k ochraně společných zájmů věřitelů zařízeno bez účasti tuzemských příslušníků. Již v této souvislosti lze uvést, že nerozhoduje ani to, zda a co podnikli majitelé dílčích úpisů sami k obhájení takových zájmů, ať již jednotlivě, či skrze organizace soukromoprávní povahy.

Již z toho, co tu uvedeno, vyplývá, že dalšího šetření v tom směru není potřeba. Netřeba zde rozebírat, jak by se věc měla za jiných podmínek, než jaké jsou dány v souzeném případě; tak zejména v té příčině, zda by zásadně bylo možno ustanoviti více opatrovníků pro různé skupiny majitelů dílčích dlužních úpisů a zda by vůbec mohl býti ustanoven opatrovník pro některou skupinu, a za jakých hospodářských i právních předpokladů, a pokud by snad také pro takové mimořádné a nepředvídané případy kolise zájmů vystačily dosavadní předpisy uvedených již zákonů zvláštních ve spojení s všeobecným zákonem občanským. V souzeném případě za daných podmínek tvoří totiž pro tuzemské zákonodárství a tuzemské soudy skupina majitelů dílčích dlužních úpisů, podléhající tuzemskému právu, takové společenství (veškerenstvo), pro jaké zřízení opatrovníka ve smyslu tuzemských zákonů je na místě. Dlužno uvést, že podle § 1 zák. č. 49/1874 ř. z. nemusí jíti vždy jen a výhradně o zájmy majitelů dílčích dlužních úpisů, nýbrž že mohou zavdati příčinu k zřízení opatrovníka také závažné hospodářské a právní zájmy dlužníků, jimž nelze zajisté upřítí nárok na to, aby se v dalším jednání mohli obrátiti na osobu, která by byla pro oblast tuzemského práva oprávněna zastupovati legálně také neznámé účastníky. Jaké kroky mají býti učiněny k obhájení oněch společných zájmů, nepadá tu zatím na váhu, protože to je věcí teprve dalšího jednání a řízení soudního, v němž účastníci nebudou bez potřebné právní ochrany; nesejde zatím ani na tom, zda by mohla býti nastoupena vůbec anebo s jakým účinkem cesta soudního uplatnění nároků. Zatím nepadá na váhu ani to, že mezi účastníky náleží také rumunský stát, stačí-li k zřízení kurately, že jde o dluhopisy

vydané Královskou rumunskou monopolní pokladnou, které nechybí povaha právní osobnosti. Proto tu nemá význam ani předpis § 17 zák. č. 49/1874 ř. z., nehledíc ani na to, že se vzpomenutý zákonný předpis nutně dá vztahovati pouze na tuzemský stát a na tuzemské veřejno-právní korporace v něm uvedené.

Další doplnění, jehož požadoval rekursní soud, vyplývalo zřejmě z námitek učiněných v rekursu Matyldy D. Nerozhoduje však, zda byla nějaká částka složena u Z. banky v P. na zaplacení kuponů půjčky z r. 1929 splatných do konce roku 1936 a jak se má věc s platy na kupony za léta 1937 a 1938, když platy nejsou k volné dispozici majitelů úpisů nebo kuponů a když potřeba úpravy vzájemného poměru mezi majiteli dílčích dlužních úpisů a dlužníci není tím nikterak odstraněna. Potřebu zříditi opatrovníka dlužno posouditi podle nynějšího stavu. Nebude ovšem závady proti tomu, aby o dotčených okolnostech bylo uvažováno, až půjde o to, aby byly určeny vhodné cesty k obhájení zájmů společných. Nutno zde uvést, že stěžovatelka sama poukázala k oněm okolnostem ve svém rekursu, ovšem jen, aby doložila svou domněnku, že prý osoba za opatrovníka navržená není snad se skutečným stavem věci náležitě obeznámena.

Otázka, kdo má právo resp. možnost inkasa kuponů rumunské půjčky, po případě komu je možnost ta vyhrazena, nepadá tu podle názoru dovolacího soudu rovněž na váhu, a to ani pokud by šlo o okruh majitelů dluhopisů, jichž se zřízení opatrovníka týká. Příslušný odstavec usnesení soudu první stolice byl do něho pojat zřejmě za tím účelem, aby bylo vysloveno, že účinky zákroku o zřízení opatrovníka mají býti i v budoucnu posouzeny podle data, kdy byl učiněn první návrh, podle něhož byl pak skutečně ustanoven opatrovníkem Dr. F., a že přerušení, které nastalo jeho úmrtím, nemá ten význam, jako by šlo nyní o nějaký návrh nový a nikoli jen o návrh na jmenování jiného opatrovníka. Ani tam, kde soud první stolice onen okruh zájemců blíže určuje, nezavdává zatím jeho formulace důvodu k nějaké jiné úpravě z úřadu, neboť nikterak nevybočuje z mezí kompetence tuzemského soudu, jak o ní bylo pojednáno nahoře. Vývody dovolacího stěžovatele Václava S. nemají tu dále významu již proto, že on sám touto formulací ve svých zájmech není nikterak dotčen, a lze ponechati těm účastníkům, kterých by se snad ono ustanovení nějak mohlo dotknouti, aby své zájmy v dalším řízení sami náležitě obhájili.

Zbývala by tudíž jenom otázka osoby ustanoveného opatrovníka. V této příčině nebylo v opravném řízení nic podstatného uvedeno a ani jinak není závady proti tomu, aby návrhu v tomto směru bylo vyhověno. Nějakého předběžného výsledku nebo svolení účastníků zatím nebylo potřeba ani o podstatě návrhu, ani co do osoby označené pro úřad opatrovnícký. Ani stěžovatelům, ani účastníkům vůbec se tím nestala žádná újma, proti které by se byli nemohli brániti s účinkem, kdyby byly takovou obranu uznávali za potřebnou.